

POMOWA (7) *sb f*

Oba o jasne.

sg A pomowę (4). ◇ L pomowie (1). ◇ pl G pom(o)w (1). ◇ A pomowy (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde także XVII – XIX w.

Oskarżenie kogoś bez dowodu winy, oszczerstwo (7) : BielKron 405v; Teraz acz sieła Pomowsię stało zaktoremi podobno te moje wskazania mogło by się zdac importunius. Iednak ato wzdy im zatym zaiazdem oglądasz ypostanowisz tym gruntowniey toswoie Starostwo. ActReg 93.

pomowa o co (2): Iacub ze Lwowa Napomową Matifcha Rayeczkiego o krziwoprziŹiŹiaŹtwo pogimani dobrowolnye [...] zeznal LibMal 1548/143v. Cf pomowa na kogo o co przez kogo.

pomowa na kogo o co przez kogo (1): O ŹuccelŹiey Syná Krolewskiego Władisławá/ y o pomowie ná Krolową o cudzołóŹtwo przez Witołdá. StryjKron 557.

pomowa czyja [w tym: G sb (2), ai poss (2)] (4): Mikołay ChrzáŹtówŹki z domu Strzegomia wywołan [przez króla] iŹ miał na nie podeyrzenie o krolową Annę nieŹuŹszne/ przez pomowę Witułtowę BielKron 385v; SarnStat 246. Cf »na pomowę [czyjâ]«.

Wyrażenie przyimkowe: »na pomowę [czyjâ]« (2): Pyotrek Zbrzezna na pomową StaniŹlawa zgluchowa pogymani. LibMal 1543/75v, 1548/143v; [Ták iŹby on złoczyńcá zá Źwiádecctwem dwu ábo trzech był Źtrácon/ Ale ná pomowę Źwiádká iednego niema być trácon. BibRadz Deut 17/6 (Linde)].

Synonimy: obmowa, oskarŹenie, osoczenie, posądzanie, posromocenie, potwarstwo, potwarz, sromocenie, urąganie, uwłóctwo, uwłóczenie, zelŹenie, zesromocenie.

Cf POMOWIENIE

MN